

Bilag 3.

Justitsministeriet.

København, den 14. December 1936.

Jeg skal herved anmode Udvalget om at stille følgende Ændringsforslag til Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v.:

1) I § 1, Stk. 1, Punkt 1, udgaar Ordene: „en i Sygdom eller andre Forhold begrundet“, og i Stedet indføres: „alvorlig“.

2) Som nyt Stk. 3 i § 1 indføres:

Skyldes Svangerskabet Krænkelse af Kvindens Kønshedsfrihed under saadanne Omstændigheder, som omhandles i Straffelovens § 216, § 217, Stk. 2, § 218 og § 221 eller disse Paragraffer sammenholdt med § 224, maa Afbrydelse af Svangerskab ikke finde Sted, medmindre der er sket Anmeldelse til Politiet om Forbrydelsen, og Anmeldelsen — efter stedfunden Politundersøgelse — ikke er afvist som urigtig.

3) I § 3, Stk. 1, udgaar Ordene: „eller — i det i § 2 omhandlede Tilfælde — den ved Klinikken ansatte raadgivende Læge“.

Til nærmere Begrundelse af Ændringsforslagene anføres:

Til Punkt 1. Ved Diskussionen om Lovforslagets Bestemmelser saavel under første Behandling i Folketinget som i Dagspressen har Interessen særlig samlet sig om Ordene „andre Forhold“ i § 1, Stk. 1, Punkt 1, og det i en saadan Grad, at der ikke synes at være lagt tilstrækkelig Vægt paa Bestemmelsens øvrige Indhold, hvorefter Indgrebet skal være nødvendigt for at afværge Fare for Kvindens Liv eller Helbred. Da Ordene: „Sygdom eller andre Forhold“ ikke er nødvendige for den rette Forstaaelse af Bestemmelsen, og da deres Fjernelse mulig kan skabe større Klarhed, foreslaas det, at de citerede Ord udgaar.

Det er endvidere anført, at det efter Bestemmelsens Ordlyd skulde være tilladeligt at foretage Svangerskabsafbrydelse, naar der blot foreligger en mere eller mindre *ubetydelig* Fare for Kvindens Liv eller Helbred. En saadan Forstaaelse synes ganske urimelig, men for at fjerne Muligheden for Misforstaaelser foreslaas det, at det udtrykkelig anføres, at der skal foreligge „*alvorlig*“ Fare for Kvindens Liv eller Helbred“.

Til Punkt 2. Lovforslagets Definition af den etiske Indikation svarer nøje til den, der opstilles i Svangerskabskommissionens Betænkning, der behandler de i Forbindelse med den etiske Indikation staaende Spørgsmaal Side 46—47, 63—64, 93, Sp. 1, og 99, Nr. 6.

Det fremhæves Side 47, at den etiske Indikation næppe vil faa større praktisk Betydning (efter den svenske Motivstatistik kun 1,35 pCt.), da Besvangrelse uden for Blodskamstilfælde er sjælden, og da Blodskam, selv om Kvinden besvangres, som Regel vil blive søgt holdt skjult af begge Parter af Frygt for Straf. — Side 63 fremhæves det, at der ikke kan stilles Krav om Dom, Tilstaaelse til Ret eller Politi, ej heller om Tiltalebeslutning — alene af Hensyn til Tidsfristen for Indgrebets Foretagelse. Kommissionen mener heller ikke, at der kan stilles Krav om *Politianmeldelse*: Dette gælder naturligvis først og fremmest Blodskam, hvor Anmeldelse vilde betyde, at Kvinden erkender sig selv skyldig i en alvorlig Forbrydelse; men ogsaa ved Kønshedsforbrydelser gør lignende Hensyn sig gældende, idet mange Kvinder